

Lovforslaget, og forsaavidt der er udtalt Frygt for, at dette kunde føre til et Misforhold mellem Skatterne paa de faste Eiendomme og de personelle Skatter, saa at de første i Tidernes Løb kom til at udgjøre en altfor lille Deel af den hele paalignede Sum i Forhold til de sidste, saa er denne Frygt efter min Overbeviisning ubegrundet; thi de faste Skatter ville dog ikke blive saaledes fixerede, at de ikke senere ville kunne indbringe Ræmnerklassen Mere end i det Dørlig, de fastfattes, idet Huusfatten vil blive meget forøget, efterhaanden som Assurancesummerne stige. Naar man seer hen til, hvad der har sat Kommunerne istand til at bære de i de senere Aar saa stærkt stigende Udgifter, saa vil man finde, at det ikke saameget er den Skat, som har været paalignet de faste Eiendomme, men væsentligt de Indtægter, som tilveiebringes gjennem den personelle Skat, og jeg skal tillade mig at opløse dette med et flaaende Exempel fra Odense. For 20 Aar siden var den samlede Assuranceværdi af Byens Eiendomme 2 Millioner Rd., nu er den omtrent 6 Millioner; Bygningernes Assurancesum er altsaa øget til henved det Tre dobbelte og selvfølgelig vilde ogsaa Huusfatten, hvis den havde været fastsat for 20 Aar siden, nu have indbragt det tredobbelte Beløb. Paa samme Tid er den Byen paalignede Udgift stegen i samme Forhold, nemlig fra 23,000 Rd. til 63,000 Rd.; men seer man hen til, hvad der har fremkaldt denne Forøgelse, vil man finde, at den for største Delen falder paa Brancher, hvortil der paalignes efter Formue og Leilighed. Fattigskatten er saaledes stegen fra 7,000 Rd. til 20,000 Rd., Skolefatten fra 3,000 Rd. til 12,000 Rd., og her er altsaa en Forøgelse af 22,000 Rd.; Udgiften til Vandforsyningen, som ikke kan henregnes under Skatterne, er forøget med 10,000 Rd., og vi have altsaa nu 32,000 Rd.; men Forøgelsen var i det Hele 40,000 Rd., der bliver altsaa tilbage 8000 Rd., hvoraf endeel falder paa Næringen. Tænker man sig nu den foreliggende Lov givet for 20 Aar siden, vil man finde, at der ikke er nogen Grund til at frygte for et saadant Misforhold, som man har omtalt, selv om Skatterne paa Eiendommene flaaes saaledes fast, som Lovforslaget

foreslaaer. — Med den ærede Rigsdagsmand for Ringløbing Amts 3die Valgfreds (Madsen) er jeg enig, naar han meente, at det kunde være billigt at lægge endeel af Udgiften ved Matrifuleringen paa Statskassen; thi forsaavidt jeg har forstaaet den høitærede Minister rigtig, agter han at bruge det samme Grundlag for Skatthedelsen til Statskassen, som her er foreslaet for Kommunerens Vedkommende; men hvis det er Tilfældet, forekommer det mig, at deri ligger Grund nok til, at ogsaa Statskassen bærer Noget af Udgifterne ved Tilveiebringelsen af dette Grundlag. — For Fremtiden vil efter Loven den kommunale Beskatning i Kjøbstæderne indskrænke sig til Grundstat og Huusstat, der danne Skatterne paa de faste Eiendomme og Skatten paa Formue og Leilighed, og saaledes vil, som Loven ogsaa siger, Næringsfatten fuldstændig bortfalde; men her ved troer jeg dog, at man maa have nogen Betænkelse, og jeg mener, at det fortjener Overveielse, om der ikke er Grund til at høre denne. Man veed, at det efter Næringsloven er tilladt Kjøbstæderne at paaligne de Haandværkere og Næringsdrivende, der nedsatte sig paa Landets Grund indtil en Hjerdingvej fra Byens Aeltorv, Næringsstat; men det er Tilfældet ved flere Kjøbstæder, at Landets Grund støder lige op til Kjøbstadens bebyggede Grund, og naar Næringsfatten aldeles bortfalder, ville Haandværkere og Næringsdrivende altsaa kunne nedsætte sig paa Landets Grund lige op til Kjøbstaden, uden at betale nogen Skat, hvilket dog er meget ubilligt; thi derved opstaaer en stærk Konkurrence mellem disse paa Landets Grund Boende, der blive befrieede for Afgifter til Kjøbstaden, og selve Kjøbstadens Haandværkere og Næringsdrivende. Jeg troer, at der er Anledning til at tage under Overveielse, hvorledes denne Konkurrence kan blive stillet lige for begge Parter. — Der er dernæst endnu et andet Punkt, hvorpaa jeg skal tillade mig at henlede Opmærksomheden. Der gives i endeel Kjøbstæder Institutioner som Diskontokasser, Sparekasser og lignende Interessentklubber, der drive en bethdelig Næring, men som ikke kunne sættes i Skat efter Formue og Leilighed, uden for den ganske ubethdelige Formue, som Noget af dem maatte besidde, hvorimod de, naar nu